

Una Església que vagi a la perifèria de l'existència humana

Dll, 20/05/2013 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

Així acabava el Papa Francesc el seu discurs el 18 de maig als moviments i organitzacions laicals. Què bé que se'ns posen els discursos del Papa Francesc! Tothom els entèn, els de dintre i el de fora - si és que hi ha dintre i fora- . Tothom hi retroba l'aroma de l' Evangeli més genuí, i això el fa creïble i estimable. Em recorda la frase d'un bon amic que ens ha servit a molts, doncs aquest Papa ens ajuda a "creure més en menys coses".

De l' Església de la que parla, del tarannà d'una Església que surt d'ella mateixa per a compartir, escoltar i testimoniar en el nostre món, els laics ens som especialment responsables.

A nosaltres, als laics de forma especial, ens toca identificar, descriure, pintar amb tots els colors de la paleta, les característiques de la perifèria de l'existència humana. Nosaltres la vivim, en formem part, estem barrejats amb els homes i dones del nostre temps. Com ho hem de fer, per a que aquesta nostra experiència sigui patrimoni de l' Església? Com ho hem de fer per a que la riquesa del viscut, també la monotonia i la grisor de la vida, formin part de l paraula de l' Església al món?

Avui voldria centrar-me només amb una actitud imprescindible, prèvia, condició de possibilitat per a que això sigui possible: L' ESCOLTA.

Escoltar és molt més que sentir. Sentir-hi és una possibilitat sensorial que es desenvolupa quan l'aparell auditiu i el sistema nerviós són aptes per a fer-ho. Però escoltar és la voluntat de fer-ho servir, de forma atenta, oberta...Entre els que no escolten hi ha molts pocs sords....

L'escolta del nostre entorn ens hauria de permetre detectar les necessitats profundes de la gent que ens envolta...llavors la nostra paraula serà resposta a preguntes que emergeixen de la vida i dels cors de les persones.

En una preciosa trobada de Pentacosta de l' arxiprestat de Reus, en la que vaig participar, varem fer l'exercici de pensar en alguna persona concreta del nostre entorn- dels coneguts i saludats de cada dia- per demanar-nos si coneixiem realment què necessitava. Dit d'una altra manera, de quina mena d'aigua tenia set. La llista va ser espectacular: consell, companyia, escolta, serenor, pau, esperança...i tantes més. Es en aquestes actituds que podem oferir i compartir amb els que ens envolten- quantes vegades ells ens ho ofereixen a nosaltres!- on Jesús es fa present, on el descobrim caminant al costat nostre, quan compartim la vida. Algú deia : "hem d'brir les portes cap endins" , no només per a que nosaltres, des de les parròquies i comunitats, sortim cap enfòra, sinó per a que el nostre món pugui entrar dintre de les nostres comunitats. I tant que sí.